

Platea: la nit com a escenari

XEVI CASTILLON > TEXT

TONI VILCHES > FOTOGRAFIA

Tothom mereix una segona oportunitat. També els locals. Aquest va néixer com a teatre el diumenge 15 d'abril del 1923 i va renéixer, gairebé setanta anys després, com a «local & bar» el dimecres 16 de desembre del 1992. Entre les dues inauguracions van passar dues dictadures, una república i el que tenim ara; tota una vida, com diria Machín.

Al «local & bar» li van dir *Platea*, un nom que rememorava el seu passat com a teatre, però de manera equívoca: de fet, es va aixecar no sobre la platea, sinó sobre el que havia estat l'escenari

i la tramoia del teatre Albéniz, i això garantia al seu espai central una alçada i una presència imponents; res a veure amb tot el que s'havia vist fins llavors a Girona en matèria de lleure noctàmbul. També el teatre Albéniz, quan va obrir les seves portes un llunyà diumenge d'abril amb una actuació de l'Orfeó Català (que aquell dia va cantar *Negra sombra*, de Rosalía de Castro, com Luz Casal aquest estiu a Cap Roig), va causar sensació com un dels millors teatres del país en el seu moment.

Impulsat per l'eufòria postolímpica i l'apoteosi del disseny, Platea va enlluernar des del primer moment amb les seves pantalles i llums d'última generació i els grans cortinatges i telons restaurats de l'antic teatre, tot plegat en un equilibri gairebé perfecte entre el passat, el present i el futur que ja començàvem a visualitzar en aquell bar que semblava sorgir d'una altra dimensió. En aquella nova Platea, el públic

podia sentir-se espectacle, mirar i ser vist. La barra del segon pis es convertia així en una talaia ideal per observar el que passava a la planta inferior, plena fins a la més alta densitat humana en les millors nits, probablement un dijous o un dia de gran concert: de Dr. Feelgood i Sleepy LaBeef a The Wedding Present, de Sopa de Cabra i Albert Pla a Mazoni, de La Unión i Presuntos Implicados a Los Sencillos i Jarabe de Palo, tots ells i molts més han tocat alguna vegada a Platea, en concerts d'obligada i meravellosa proximitat entre artista i públic. Molts músics han marxat de Platea amb la sensació d'haver actuat en un espai únic, un prodigi d'elegància que no es troba gaire sovint en el circuit de sales de concerts, on la deixadesa estètica marca la pauta.

Vull aturar-me un moment en un parell de records: l'un, la petita escala que comunicava els dos nivells de la sala per la

banda dels lavabos, una escala estreta i tortuosa que, en una nit boja, es convertia en una transitada avinguda on les maniobres eren obligades; i l'altre, els lavabos, aquells lavabos amb grafitis coloristes d'escola hip-hop, on es comentava animadament la jugada mentre es feia el que toca fer en uns serveis. Parlo en passat com un excombatent de la nit, la més crua de les guerres sense herois. Platea continua allà mateix, amb una bona salut que fa preveure una longevitat comparable a la del seu ancestre, el teatre Albéniz, i això té encara més mèrit en aquests temps en què res no és etern i els locals i les empreses tanquen i obren acceleradament. És agradable saber que encara hi ha un lloc al qual tornar per recuperar alguna cosa del teu passat, mig amagada entre vapors etílics i muntanyes de records on ressonen riures i converses remotes, en aquelles nits on brindàvem per totes les festes del demà.